

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในการกำหนดความผิดอาญาทุกฐานความผิดนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กฎหมายอาญาเป็นเครื่องมือในการคุ้มครองสิ่งที่มีคุณค่าสำคัญอันเป็นประโยชน์ร่วมกันของคนในสังคม และเป็นสิ่งที่สังคมต้องการคุ้มครองโดยกฎหมาย ที่เรียกว่า “คุณธรรมทางกฎหมาย” ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังในการกำหนดความผิดอาญาแต่ละฐาน และถือเป็นองค์ประกอบประการสำคัญของความผิดฐานนั้นๆ กล่าวคือ การกระทำใดเป็นการกระทบหรือละเมิดต่อคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว การกระทำนั้นย่อมเป็นความผิดต่อกฎหมาย

ความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ก็มีคุณธรรมทางกฎหมายอยู่เบื้องหลังในการกำหนดความผิด และการที่จะตีความถ้อยคำของบทบัญญัติมาตรานี้ อันจะนำไปสู่การวินิจฉัยความผิดตามมาตรานี้ได้ถูกต้อง และส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องทราบความหมายของคำว่า “ประกอบกิจการ” ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 38 แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 นั้น มิได้กำหนดนิยามความหมายเอาไว้ จึงจำเป็นต้องศึกษาเพื่อค้นหาความหมายของคำว่า “ประกอบกิจการ” โดยอาศัยคุณธรรมทางกฎหมายที่อยู่เบื้องหลังความผิดฐานนี้ เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการตีความกฎหมาย และในการที่จะทราบถึงคุณธรรมทางกฎหมายได้นั้นจะต้องศึกษาจากประวัติความเป็นมา แนวคิดในการกำหนดความผิดและพัฒนาการของความผิดดังกล่าวนี้จากกฎหมายที่เกี่ยวข้องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยความผิดฐานนี้เป็นบทบัญญัติที่เกิดขึ้นเพื่อไขปัญหาของสังคมตามยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมีพัฒนาการมาจากกฎหมายจำนวน 4 ฉบับ คือ

- 1) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473
- 2) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479
- 3) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2515
- 4) พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. 2530

ตั้งแต่เดิมในช่วงเวลาที่มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมภาพยนตร์ฉบับแรกนั้น โดยที่เจตนารมณ์ในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้เป็นไปเพื่อควบคุมภาพยนตร์ที่ได้มีการทำหรือผลิตขึ้นให้มีเนื้อหาที่เหมาะสมก่อนที่จะได้เผยแพร่ไปสู่สาธารณชนเท่านั้น แม้ต่อมาจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2515 ในส่วนของเจตนารมณ์ในการบังคับใช้กฎหมายก็ยังคงเป็นเช่นเดิม คือ ต้องการควบคุมเนื้อหาของภาพยนตร์เป็นสำคัญ โดยที่การแก้ไขปรับปรุงตามกฎหมายทั้งสองฉบับมีเนื้อหาเป็นการกำหนดนิยามคำว่าภาพยนตร์ และปรับปรุงถ้อยคำอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้และเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมเนื้อหาของภาพยนตร์โดยการปรับเปลี่ยนให้กรมตำรวจ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวสังกัดกระทรวงมหาดไทย เป็นองค์กรที่เข้ามาทำหน้าที่ควบคุมเนื้อหาภาพยนตร์ โดยที่ยังไม่ปรากฏว่าได้มีการกำหนดความผิดเพื่อควบคุมการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับการจัดจำหน่ายภาพยนตร์

จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2530 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 ซึ่งเหตุผลประการสำคัญของการออกกฎหมายฉบับนี้ คือ เพื่ออุดช่องว่างของพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในการควบคุมเนื้อหาของภาพยนตร์ ซึ่งได้มีการพัฒนาวัสดุที่ใช้ในการบันทึกภาพยนตร์ในรูปแบบของเทปหรือวัสดุโทรทัศน์เพิ่มเติมขึ้นนอกเหนือไปจากฟิล์ม และไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐเนื่องจากเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวไม่ได้อยู่ในความหมายของภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 และที่แก้ไขเพิ่มเติม นอกเหนือไปจากการควบคุมตัวภาพยนตร์ที่ได้บันทึกลงในเทปหรือวัสดุโทรทัศน์แล้ว พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 นี้ ยังได้กำหนดความผิดที่ใช้ในการควบคุมผู้ประกอบการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทปและวัสดุโทรทัศน์เพิ่มเติมขึ้นด้วย เนื่องจากเกิดการขยายตัวของกิจการเช่นนี้เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะกิจการให้เช่าเทปภาพยนตร์ ซึ่งกลายเป็นแหล่งในการเผยแพร่เทปภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมไปสู่สมาชิกผู้เช่า อันเป็นปัญหาหลักที่เกิดในช่วงเวลาดังกล่าว ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกฎหมายฉบับนี้จึงได้กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้ประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการในรูปแบบของค่าธรรมเนียมสมาชิกหรือด้วยวิธีการอื่นใดนั้นจะต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อนจึงจะสามารถดำเนินกิจการได้ ตามบทบัญญัติในมาตรา 6 ซึ่งหากมีการฝ่าฝืนโดยการประกอบกิจการไปโดยมิได้รับอนุญาตแล้วก็จะต้องมีความผิดและต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามบทบัญญัติมาตรา 34 โดยเมื่อพิจารณาจาก

บทบัญญัติมาตรา 6 แล้วเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของการกำหนดความผิดฐานนี้เป็นไปเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการตรวจสอบและควบคุมความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ โดยมุ่งเน้นไปที่ผู้ประกอบการประเภทการให้เช่าภาพยนตร์ และสามารถกล่าวได้ว่า การกำหนดฐานความผิดเพื่อควบคุมการประกอบการที่เกี่ยวกับการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในกฎหมายฉบับนี้

ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 เพื่อลดปัญหาความซ้ำซ้อนในการบังคับใช้กฎหมายทั้งหลายที่เกี่ยวกับภาพยนตร์และมีผลเป็นการยกเลิกกฎหมายทั้ง 4 ฉบับข้างต้น โดยที่กฎหมายนี้ก็ยังคงมีเจตนารมณ์ที่จะควบคุมเนื้อหาของภาพยนตร์เป็นหลักเช่นเดิม รวมถึงยังคงมีการกำหนดความผิดที่ใช้สำหรับควบคุมการประกอบการที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพยนตร์ คือ ความผิดตามมาตรา 38 ซึ่งเป็นการนำหลักการของมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาบัญญัติไว้ โดยกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์จะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนเสียก่อนจึงจะสามารถดำเนินกิจการได้ ซึ่งหากมีการฝ่าฝืนโดยการประกอบการไปโดยมิได้รับอนุญาตแล้วก็ต้องมีความผิดและต้องระวางโทษต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

อย่างไรก็ดี แม้ว่าความผิดตามมาตรา 38 จะเป็นการนำหลักการของมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาบัญญัติไว้ก็ตามแต่ก็มิได้หมายความว่าจะมีวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้ที่เหมือนกันเสียทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องจากความผิดทั้งสองฐานนี้มีแนวคิดที่อยู่เบื้องหลังที่แตกต่างกันอันเนื่องมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลทำให้มีสิ่งที่ต้องการคุ้มครองที่แตกต่างกัน โดยที่ความผิดฐานตามมาตรา 38 นี้ ได้มีแนวคิดในเรื่องการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ รวมอยู่ด้วยสะท้อนให้เห็นได้จากกระวางโทษซึ่งได้ตัดโทษจำคุกออกไปคงเหลือเพียงแต่โทษปรับที่มีอัตราโทษค่อนข้างสูงทั้งยังกำหนดโทษปรับขั้นต่ำเอาไว้ด้วย ส่งผลทำให้คุณธรรมทางกฎหมายในความคิดฐานนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมด้วย โดยคุณธรรมทางกฎหมายของความคิดฐานนี้ คือ สิทธิในทางการค้าของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นคุณธรรมทางกฎหมายหลัก โดยมีประสิทธิภาพในการตรวจสอบและควบคุมความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ เป็นคุณธรรมทางกฎหมายที่มีความสำคัญเป็นลำดับรองลงไป ทั้งนี้เพื่อให้ความคิดฐานนี้เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ที่ดำเนินการโดยถูกต้องตามกฎหมาย ที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบการจำหน่าย ให้เช่า หรือแลกเปลี่ยน ซึ่งภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งเป็นปัญหาของสังคมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาก่อนมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

เมื่อได้ทราบถึงคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา 38 แล้วจึงสามารถวิเคราะห์ ความหมายของคำว่า “ประกอบกิจการ” ได้ว่าหมายเฉพาะ การดำเนินกิจการอย่างเป็นปกติธุระใน ลักษณะต่อเนื่อง เพื่อการค้าโดยมุ่งแสวงหากำไร และอยู่ในรูปแบบที่สามารถก่อให้เกิดรายได้กับ เจ้าของกิจการ ได้อย่างแน่นอน กล่าวคือ เป็นการดำเนินกิจการที่อยู่ในรูปแบบของการเข้าสู่วงจร พาณิชย์อย่างแท้จริง และสามารถเผยแพร่ภาพยนตร์ออกไปสู่สาธารณชนได้ในวงกว้างซึ่ง จำเป็นต้องเข้าสู่ระบบของกระบวนการตรวจสอบและควบคุมความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ ตามกฎหมายนี้ เพื่อป้องกันมิให้ผู้ประกอบกิจการเหล่านี้เป็นแหล่งหรือช่องทางในการเผยแพร่ ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมได้ และหากได้มีการดำเนินกิจการโดยฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วย ลิขสิทธิ์แล้วสามารถมีผลกระทบต่อผู้ประกอบธุรกิจที่ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายได้นั้นเอง ดังนั้น กรณีการจำหน่าย ให้เช่า หรือแลกเปลี่ยนภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่ได้ดำเนินการอย่างเป็น ปกติธุระในลักษณะต่อเนื่อง และไม่ได้ทำไปเพื่อแสวงหากำไร จึงย่อมไม่อยู่ในความหมายของ “ประกอบกิจการ” ตามมาตรา 38 นี้ ซึ่งในประเทศสิงคโปร์และประเทศมาเลเซียนั้น ความผิดฐาน ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตที่กำหนดไว้ใน Film Act 1998 และ Perbadanan Kemajuan Filem Nasional Malaysia Act 1981 ตามลำดับ ได้บัญญัติกฎหมายโดยใช้ ถ้อยคำที่สามารถอธิบายลักษณะของผู้ประกอบกิจการที่จะต้องอยู่ภายใต้บังคับของความผิดตาม บทบัญญัติมาตรานี้ได้ค่อนข้างชัดเจนว่า จำกัดเฉพาะผู้ที่ดำเนินกิจการอย่างเป็นกิจจะลักษณะ ในรูปแบบดังเช่นการประกอบธุรกิจเชิงพาณิชย์เท่านั้น ไม่ว่าจะกิจการดังกล่าวจะได้ดำเนินไปเพื่อ แสวงหากำไรหรือไม่ก็ตาม ซึ่งต่างจากบทบัญญัติมาตรา 38 ของประเทศไทยที่บัญญัติโดยใช้ถ้อยคำ ว่า “โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน” โดยเฉพาะถ้อยคำที่ว่า “ได้รับประโยชน์ตอบ แทน” ซึ่งก่อให้เกิดความสับสนในการตีความของผู้บังคับใช้กฎหมายและส่งผลให้เกิดการบังคับใช้ ที่ไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ในส่วนของบทกำหนดโทษของความผิดตามมาตรา 38 ที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 79 คือ ปรับขั้นต่ำตั้งแต่ 200,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท ก็มีลักษณะเป็นการกำหนดระวางโทษที่ ไม่ยืดหยุ่น และมีผลเป็นการจำกัดดุลพินิจของศาลในการพิจารณากำหนดโทษให้เหมาะสมกับการ กระทำผิด ซึ่งการกำหนดระวางโทษเช่นนี้ทำให้ไม่สามารถนำมาปรับใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำ ความผิดตามพฤติการณ์ในการกระทำความผิดในแต่ละกรณีได้อย่างเหมาะสม โดยที่บทกำหนด โทษของความผิดฐานนี้ตามกฎหมายภาพยนตร์ของประเทศมาเลเซีย (Perbadanan Kemajuan Filem Nasional Malaysia Act 1981) ในส่วนของระวางโทษปรับจะมีได้มีการกำหนดโทษปรับขั้นต่ำ

เอาไว้ ซึ่งทำให้กฎหมายมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละพฤติการณ์ของการกระทำความผิด

นอกจากนี้รูปแบบของการกระทำที่เป็นความผิดตามมาตรา 38 ซึ่งมีสองลักษณะ คือ การฝ่าฝืนกฎหมายในกรณีการทำให้เป็นธุรกิจ กับกรณีทำโดยได้รับผลประโยชน์ตอบแทน ก็ถูกกำหนดให้เป็นความผิดฐานเดียวกันและมีระวางโทษเช่นเดียวกัน ทั้งที่ย่อมเห็นได้ว่าผลกระทบทที่เกิดขึ้นกับคุณธรรมทางกฎหมายในลักษณะการประกอบกิจการ โดยทำเป็นธุรกิจย่อมมีผลกระทบมากกว่าการประกอบกิจการโดยได้รับผลประโยชน์ตอบแทน

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่าสาเหตุของปัญหาการบังคับใช้กฎหมายมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 เกิดขึ้นจากความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติซึ่งได้ใช้ถ้อยคำในลักษณะที่ก่อให้เกิดการตีความที่ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติ การกำหนดบทลงโทษของความผิดฐานนี้ตามมาตรา 79 ที่ไม่ยืดหยุ่นและเป็นการจำกัดการใช้ดุลพินิจของศาล รวมไปถึงการกำหนดให้การกระทำที่มีผลกระทบต่อคุณธรรมทางกฎหมายแตกต่างกันเป็นความผิดฐานเดียวกัน ซึ่งผู้เขียนขอเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังนี้

5.2.1 เพื่อให้เกิดความชัดเจนในขอบเขตของการบังคับใช้กฎหมาย ควรมีการกำหนดนิยามของคำว่า “ประกอบกิจการ” เพิ่มเติมขึ้นในมาตรา 4 เป็นต้นว่า

“ประกอบกิจการ” หมายความว่า “การดำเนินกิจการอย่างเป็นปกติธุระในลักษณะต่อเนื่อง เพื่อการค้าโดยมุ่งแสวงหากำไร”

5.2.2 เพื่อความยืดหยุ่นของการบังคับใช้กฎหมายและเปิดโอกาสสำหรับการใช้ดุลพินิจของศาลในการพิจารณากำหนดโทษได้อย่างเหมาะสมกับพฤติการณ์การกระทำความผิดในแต่ละกรณี ควรมีการแก้ไขบทกำหนดโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา 79 โดยตัดถ้อยคำว่า “มาตรา 38 วรรคหนึ่ง” ออกไปเสีย และเพิ่มบทบัญญัติมาตรา 79/1 ขึ้น เป็นต้นว่า

“มาตรา 79 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 37 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่”

“มาตรา 79/1 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 38 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่”

5.2.3 เพื่อแยกให้เห็นถึงระดับของการกระทำที่มีผลกระทบต่อคุณธรรมทางกฎหมายที่แตกต่าง กัน และสามารถเป็นแนวทางในการพิจารณากำหนดโทษของศาลได้อย่างเหมาะสม ควรมีการแยก การกระทำความคิดใน 2 รูปแบบ ที่บัญญัติอยู่ในมาตรา 38 ออกเป็นคนละฐานความคิดระหว่างการ ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจ โดยไม่ได้รับอนุญาต จากนายทะเบียน กับการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยได้รับ ประโยชน์ตอบแทน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน โดยที่การประกอบกิจการเช่นใด จะมีลักษณะทำเป็นธุรกิจหรือเป็นการทำโดยได้รับประโยชน์ตอบแทน ให้กำหนดหลักเกณฑ์ใน การพิจารณาไว้ในกฎกระทรวง และกำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความคิดใน แต่ละกรณี โดยการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 38 และเพิ่มความวรรคสองในมาตรา 79/1 ที่ผู้เขียนได้ เสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมไว้ใน ข้อ 5.2.2 เป็นต้นว่า

“มาตรา 38 ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำ เป็นธุรกิจ เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยได้รับประโยชน์ ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตสำหรับกิจการตามวรรคหนึ่ง และวรรคสองให้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

“มาตรา 79/1 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 38 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่าง ถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกิน วันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่”

“ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 38 วรรคสอง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือ ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่”